

РЕШЕНИЕ

№ 3160

гр. София, 10.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 08.04.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Росица Цветкова

ЧЛЕНОВЕ: Снежанка Кьосева

Ева Пелова

при участието на секретаря Спасина Иванова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **2598** по описа за **2022** година докладвано от съдия Снежанка Кьосева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.72, ал.4 от Закона за министерство на вътрешните работи /ЗМВР/ във вр. с чл.208 и сл. от АПК.

Образувано е по касационна жалба, подадена от И. К. - полицейски орган при 01 РУ - СДВР, чрез упълномощен представител против решение № 20186813 от 16.09.2021г., постановено по нахд № 13001/2020 по описа на Софийски районен съд, НО, 4 състав. С решението е отменена Заповед за задържане на лице № 225зз-1217/03.09.2020г., издадена от полицейски орган – И. Д. К., инспектор в 01 РУ-СДВР, с което за срок до 24 часа е бил задържан С. К. К., на основание чл.72, ал.1, т.1 от Закона за министерство на вътрешните работи /ЗМВР/.

Касаторът иска съдебното решение да бъде отменено, а заповедта за задържане да бъде оставена в сила. Счита, че първоинстанционният съд е постановил решението в нарушение на материалния закон. Излага аргументи в подкрепа на твърденията.

В съдебно заседание, касаторът не се явява. Чрез упълномощен представител е представил писмени бележки. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение за двете инстанции.

Ответникът по касационната жалба, с писмен отговор и молба от 08.04.2022г. чрез процесуален представител оспорва жалбата. Претендира присъждане на разноски на основание чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата /ЗА/.

Представителят на Софийска градска прокуратура пледира за основателност на

касационната жалба.Предлага съдът да постанови решение, с което да отмени оспорения съдебен акт и да потвърди заповедта за задържане.

Касационната жалба е процесуално допустима. Подадена е в срока по чл.211 от АПК от надлежна страна, за която е налице правен интерес от оспорването и срещу подлежащ на оспорване съдебен акт.

Разгледана по същество е неоснователна.

С обжалваното решение съдът е отменил Заповед за задържане на лице № 225зз-1217/03.09.2020г., издадена от полицейски орган – И. Д. К., инспектор в 01 РУ-СДВР, с която за срок до 24 часа е бил задържан С. К. К., на основание чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР.

На 02.09.2020г. разследващ полицаи при 09 РУ - СДВР, в постановление от същата дата посочил, че е образувано досъдебно производство /ДП/ №3384зmk-1355/2020г. по описа на 09 РУ - СДВР, по реда на чл.212, ал.2 от НПК, за това, че на 02.09.2020г. от 08.00ч. до 09.40ч. в [населено място], [улица]между сградите на БНБ и Народно събрание – 2, неустановен извършител е повредил противозаконно чужди движими вещи - престъпление по чл.216, ал.1 от НК. С постановлението са възложени извършване на оперативно-издирвателни мероприятия /ОИМ/ и процесуално-следствени действия /ПСД/ с цел изясняване на обстоятелствата по ДП - установяване и разпит на свидетели на деянието, разпит на поименно посочени физически лица, в качеството им на свидетели /между които не е ответникът по касация/, установяване на извършителя.

Въз основа на приетите по делото доказателства, от фактическа страна се установява, че на 03.09.2020г., в 00,10 часа касаторът в настоящото производство, в качеството му на полицейски служител издал заповед № 225зз-1217/03.09.2020г. за задържане на лице, с която С. К. е задържан за срок до 24 часа на основание чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР за проверка по ЗМ 3384 ЗМК 1355/20г. по описа на 09 РУ - СДВР. К. е освободен на 03.09.2020г., в 05,00ч. Представени са и протокол за личен обиск на К. и декларация за запознаване с права, подписана от К..

На 03.09.2020г. С. К. подписал саморъчно написани сведения.

На 04.09.2020г., в 09 РУ-СДВР, С. К. е разпитан в качеството му на свидетел. Разпитът е започнал в 18,16ч. и е приключил в 18,43ч. К. е свидетелствал, че не знае нищо за повреждане на служебни автомобили. Разказал е и къде и кога е бил задържан.

За да отмени процесната заповед, съдът от правна страна е изложил подробни съображения, че оспореният акт е издаден от компетентен орган, но при липса на основания за задържане. Решението е валидно, допустимо и правилно и следва да се остави в сила.

Не са налице сочените от касационния жалбоподател отменителни основания. Органът във всички случаи следва да посочи обстоятелствата, които са го мотивирали да издаде процесната заповед за задържане, като е допустимо мотивите, т.е. фактическите основания, да се съдържат и в друг документ, неразделна част от административната преписка, който предхожда издаването на акта /Тълкувателно решение № 16/31.03.1975 г. на ОСГК/. В случая е посочено, че задържането е за проверка по ЗМ 3384 ЗМК 1355/20г. по описа на 09 РУ - СДВР, част от което са посочените по-горе документи, но с тях не се установяват фактическите основания.

Задържането на основание чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР за срок от 24 часа е принудителна административна мярка, за прилагането на която е необходимо да са

налице достатъчно данни, от които може да се направи обосновано предположение, че задържаното лице е извършило престъпление. За прилагането на мярката не е необходимо да са събрани категорични доказателства, установяващи участието на лицето в извършено престъпление. Задържането като принудителна административна мярка се предприема от полицейския орган при условията на оперативна самостоятелност, като целта на мярката не е да се наложи наказание за установено по категоричен начин престъпление, а да се попречи на уличения в извършването му или да се укрие, или да извърши друго престъпление, или да осуети наказателно преследване. В случая установената фактическа обстановка не очертава достатъчно данни за съпричастност на С. К. към извършено престъпление по чл.216, ал.1 от НК /предмет на разследване по ЗМ 3384 ЗМК 1355/20г. по описа на 09 РУ – СДВР/, което да е основание за прилагането на ПАМ по смисъла на чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР.

Действително с постановлението от 02.09.2020г. са възложени извършване на ОИМ и ПСД, с цел изясняване на обстоятелствата по ДП, но от указаните разпити на свидетели на деянието, разпити на поименно посочени физически лица, в качеството им на свидетели /между които не е ответникът по касация/, и установяване на извършител не следва необходимост от задържане на К.. С представените доказателства не се установява и по какъв начин е била обезпечена работата на полицейските органи по разкриване и предотвратяване на престъпления със задържането на лицето, след като разпитът на К. като свидетел е проведен след освобождаването му от ареста и то на следващия ден._

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав намира, че обжалваното решение като правилно следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора основателна е претенцията на процесуалния представител на ответника по касация за присъждане на разноски по делото. Представен е договор за правна защита и съдействие по чл.38 от ЗА, респ. за оказване безплатна правна помощ и съдействие на С. К.. Предвид разпоредбите на чл.38, ал.1 от ЗА и чл.8, ал.2, т.3 от Наредба №1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, СДВР следва да заплати на адв.Г.Г. адвокатско възнаграждение в размер на 400,00 лв. Тъй като възнаграждението е в минимално предвидения размер същото не може да бъде намалено съобразно оспорването му от касатора.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 от АПК, СЪДЪТ,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 20186813 от 16.09.2021г., постановено по нахд № 13001/2020г. по описа на Софийски районен съд, НО, 4-ти състав.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на адв. Г. Й. Г., с ЕГН [ЕГН], сумата 400,00 лева, адвокатско възнаграждение за правна защита и съдействие по реда на чл.38, ал.1 от ЗА.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

2.

ЧЛЕНОВЕ:1.

